

openen. De krant schreef erover:

‘Het geheel is een magistraal werk, bijzonder ook door de instrumentatie uitblinkende, en overtreft in denkbeeld, stijl en bewerking, de vroegere stukken door ons van dien componist gehoord. Aangenaam was het ons bij de repetitie te zien, dat de geniale Liszt en de Russische virtuoos Rubinstein de partituur voor zich hadden, die met gespannen aandacht en bewijzen van hooge goedkeuring volgden en na den afloop, naar wij vernemen, den componist hunne bijzondere goedkeuring te kennen gaven’²⁷).

In 1976 is de ouverture van zijn *Declamatorium Iwan en Pauleska* uitgevoerd door het Rotterdams Philharmonisch Orkest onder leiding van Edo de Waart. De recensie van Alex van Amerongen luidde:

‘De Overture van Hutschenruyter heeft het publiek verrast met haar knappe constructie en smaakvolle hantering van een voor die tijd grote bezetting. Het stuk doet voor de minder geniale ouvertures van Weber, Mendelssohn en Schumann niet onder’²⁸).

Voor zover mij bekend zijn er vier symfonieën van zijn hand verschenen, de militaire symfonie *La Bataille de Waterloo* meegeteld. Twee ervan werden bekroond met een premie van 25 gouden dukaten door de Maatschappij tot Bevordering der Toonkunst. Zijn *Symphonie Triomphale* uit 1854 droeg hij op aan Z.M. de Koning der Belgen. Op 27 december 1860 ontvangt ‘Monsieur W. Hutschenruyter, Directeur de Musique à Rotterdam’, van L’Intendant de la Liste Civile het heuglijke bericht, dat het Z.M. behaagd heeft Hutschenruyter ‘la médaille en or, à l’effigie Royale, que je vous adresse aujourd’hui par le Chemin de fer’, toe te kennen. Het ‘toonwerk’ zou eerstdaags te Brussel worden uitgevoerd²⁹).

Rest mij nog iets te vertellen over zijn enige opera *Le Roi de Bohème*. Onder grote bijval werd het werk in concert-vorm uitgevoerd op 27 januari 1852. J.J.F. Wap:

‘De hulde zal onvergankelijk worden, als men weet, dat dit waarlijk grootsche meesterwerk door den geachten Toondichter vervaardigd werd in zes-en-negentig achtereenvolgende nachten, van tien tot drie ure: als zijnde dit toch het éénige middel, om, zonder zijn huisgezin te benadeelen, nog eenigermate den tijd te kunnen vinden, die er noodwendig vereischt was, teneinde zulk eene taak te volvoeren... Zulk pogen, ja, is groot in ’t roemvol worstelperk!’³⁰).

Een recensent van Kunsten en Wetenschappen van de Nieuwe